

cer, at de medarbejdere, der laver det, kun laver det, og at man derfor ikke bare lige kan putte dem ud som generalister i kommunerne.

Det er meget muligt, at det er rigtigt. Jeg har ikke nogen dyb indsigt i amternes personaleforhold, men jeg har dog ladet mig fortælle, at f.eks. i forvaltningen af § 3-området er der også tale om en meget absolut spidskompetence, hvor de 60-70 medarbejdere, det handler om, ikke laver andet. Jeg har også ladet mig fortælle, at hvad angår overvågningen af vandrammedirektivet osv., er der nogle bestemte former for overvågningsindsats som f.eks. analyser, som er meget specialiserede, så kunne man ikke bruge den samme argumentation på i hvert fald nogle andre områder?

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

§ 3-området kommer vi jo tilbage til senere. Det er meget, meget få årsværk, det kan sagtens være, at de er dybt specialiserede, og jeg er ikke religiøs med hensyn til, hvor vi placerer dem. Lad os endelig snakke nærmere om det.

Men grundlæggende er det altså korrekt, at jordforurening ikke bare er jordforurening. Jordforurening er en mangfoldig størrelse, og hvis man begyndte at splitte dem, der i dag befatter sig med det, op på alle kommunerne, ville man ende med at stå med en uhensigtsmæssig konstruktion. Det er den saglige og faglige baggrund for, at jordforureningen er lagt i regionerne, og det synes jeg egentlig at oppositionen skulle glæde sig over.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg glæder mig også, og jeg glæder mig mere og mere, for det følger jo af ministerens helt logiske og rationelle argumentering, at hvis vi kan finde andre områder, hvor det forholder sig på samme måde, holder hele argumentationen med, at der bliver tale om at styrke de faglige enheder i kommunerne generelt osv., selvfølgelig heller ikke: Så får vi jo netop splittet de faglige enheder op.

Deraf følger helt naturligt i forlængelse af ministerens argumentation, som jeg ikke behøver at gentage, at hvis vi sammen kan finde andre isolerede fagområder, hvor vi kan se, at de er specialiserede, at det ikke giver nogen mening at

sprede medarbejderne, er ministeren til at tale med om at bevare dem på regionalt niveau.

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Ja, ministeren er i al almindelighed til at tale med, og det er jo også tilkendegivet tidligere i dag fra Venstres ordfører, fra Dansk Folkepartis ordfører og fra den konservative ordfører, at er der konkrete ting, hvor oppositionen vil sige, som f.eks. nu om § 3-området: Hvad med lige præcis den opgave? Kunne I ikke godt snakke med os om, hvorvidt den kan lægges et andet sted? Jamen lad os så gå i dialog og forhandling om det og lad os kigge på det. Der er ingen, der er dogmatiske her.

Kl. 18.10

Så vil jeg give hr. Christian Wedell-Neergaard ret i, at lige præcis det, at der trods hovedstrukturen med kommuner og stat alligevel er opgaver som jordforurening og råstofplanlægning, som vi skal tale om om lidt, der bliver lagt i regionerne, viser jo, at forligspartierne ikke er dogmatiske og ikke har været dogmatiske.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 88: Forslag til lov om ændring af lov om råstoffer. (Udmøntning af kommunalreformen, for så vidt angår råstofplanlægning og -indvinding på land).

Af miljøministeren (Connie Hedegaard). (Fremsat 24/2 2005):

Lovforslaget sattes til forhandling.